

INDYWIDUALNE MISTRZOSTWA ŚWIATA NA ŻUŻLU

RUNDA WSTĘPNA — 3

CENA ZŁ 250,—

BYDGOSZCZ • 22.04.1989 • GODZ. 16
STADION GKS „POLONIA” BYDGOSZCZ, UL. SPORTOWA 2

PROGRAM

Ryszard Dołomisiewicz — GKS „Polonia” Bydgoszcz

Witam serdecznie zawodników, działaczy i sędziów oraz przedstawicieli Międzynarodowej Federacji Motocyklowej i Polskiego Związku Motorowego. Witam władze polityczne, administracyjne i sportowe oraz wszystkich sympatyków sportu żużlowego przybyłych na dzisiejszą międzynarodową imprezę. Wyrażam ogromne zadowolenie z tak znakomitej obsady imprezy zawodnikami cieszącymi się dużą popularnością wśród sympatyków sportu żużlowego. Naszym gościom pragniemy stworzyć jak najlepsze warunki pozwalające na zaprezentowanie wysokiego poziomu sportowego w szlachetnej rywalizacji na gościnnym stadionie Gwardyjskiego Klubu Sportowego „Polonia”, który był wielokrotnie organizatorem imprez rangi Mistrzostw Świata.

Jestem przekonany, że dzisiejsze zawody stanowią dobrą okazję do konfrontacji umiejętności zawodników, wśród których najlepsi ubiegają się o prawo startu w finale Indywidualnych Mistrzostw Świata, które odbędą się w dniu 2 września br. w Monachium. Wszystkim uczestnikom życzę niezapomnianych wrażeń i emocji a zawodnikom osiągnięcia jak najlepszych sukcesów w sportowej rywalizacji.

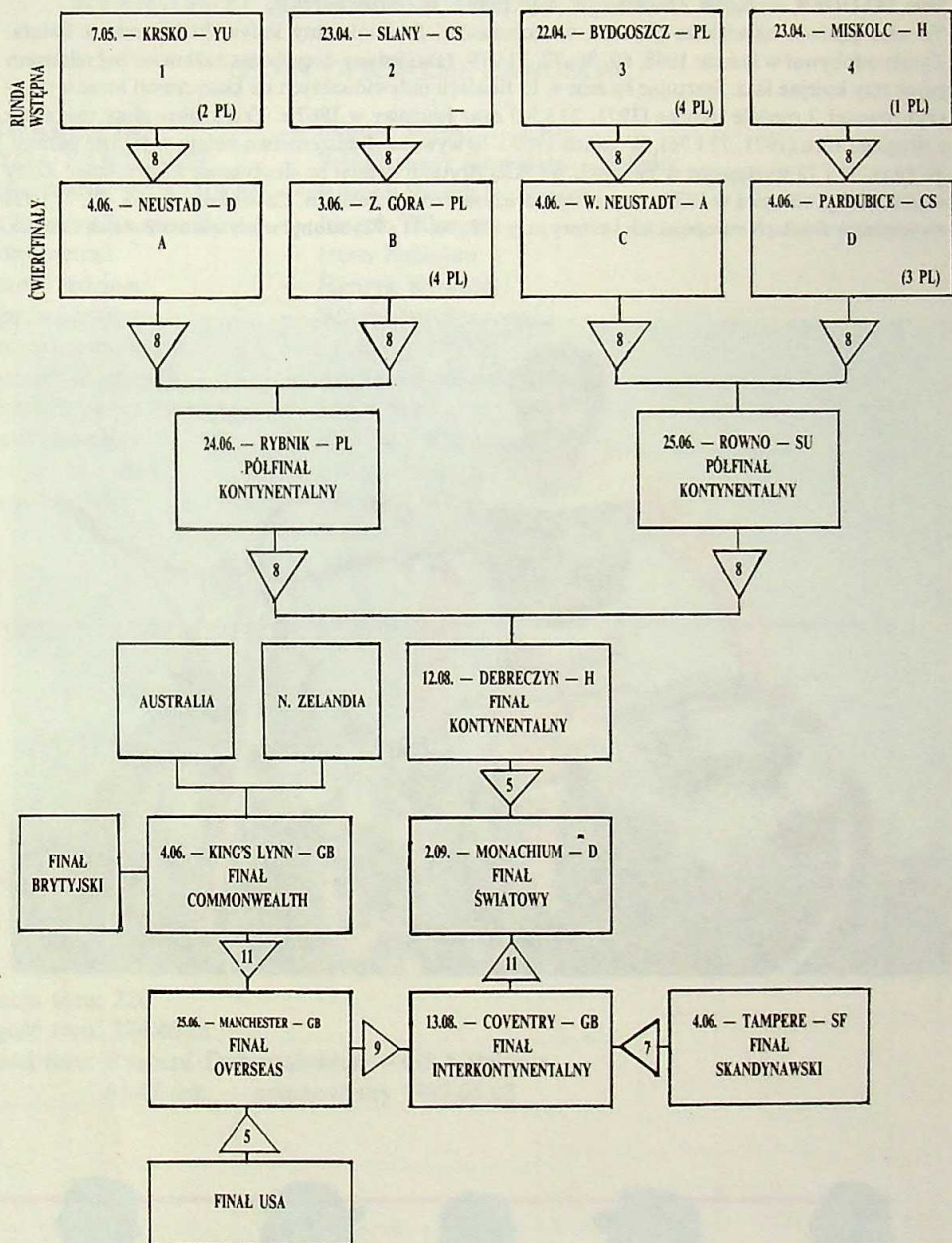
WOJEWODA BYDGOSKI

dr inż. Stanisław Kubczak

INDYWIDUALNE MISTRZOSTWA ŚWIATA NA ŻUŻLU — 1989

Tegoroczna batalia o tytuł najlepszego żużlowca świata w strefie kontynentalnej rozpoczyna się czterema rundami wstępnymi oznaczonymi umownie numerami 1, 2, 3 i 4. Jedną z tych rund (nr 3) oglądać będziemy w dniu dzisiejszym w Bydgoszczy. Wystartują zawodnicy wyznaczeni przez swoje federacje zgodnie z ilością miejsc przydzielonych przez FIM. Polska otrzymała łącznie 14 miejsc i w Bydgoszczy wystartuje 4 naszych żużlowców. Po 8 zawodników z każdej rundy wstępnej zakwalifikuje się do czterech równoległych ćwierćfinałów. Pozostałe 8 miejsc w każdym ćwierćfinale obsadzą zawodnicy wyznaczeni zgodnie z przydziałem miejsc. Kolejnym szczeblem mistrzostw będą dwa półfinały kontynentalne, do których awansuje po 8 jeźdźców z każdego ćwierćfinału. Ostateczną rozgrywką w tej strefie będzie finał kontynentalny w dniu 14 lipca w węgierskiej miejscowości Debreczyn. Spotkają się w nim najlepsi żużlowcy strefy kontynentalnej (po 8 z każdego półfinału). Do finału światowego, zaplanowanego na 2 września 1989 r. w Monachium, zgodnie z regulaminem awansuje pięciu najlepszych żużlowców z finału kontynentalnego. Regulamin rozgrywek dopuszcza jednak możliwość ograniczenia ilości awansujących do 4 żużlowców. Może to zaistnieć w przypadku, gdyby w premiowanej awansem piątce nie znalazł się żaden zawodnik RFN. Gospodarz finału w takim wypadku ma zagwarantowane 1 miejsce dla swojego żużlowca. Należy więc zauważyć, że sam awans do finału światowego jest już dużym sukcesem. O pozostałe 11 miejsc w finale ubiegać się będą zawodnicy strefy tzw. interkontynentalnej. Finał interkontynentalny odbędzie się 12 sierpnia 89 r. na torze Coventry w Anglii. Wystartuje w nim 7 żużlowców z finału skandynawskiego oraz 9 z finału „Overseas”. Do finału „Overseas” kwalifikuje się pięciu zawodników USA oraz 11 z finału Commonwealthu, który rozegrany będzie na torze King's Lynn — Anglia w dniu 4 czerwca. W zawodach tych startować będą żużlowcy Australii, Nowej Zelandii oraz Anglii. Dokładnie cały system rozgrywek o indywidualne mistrzostwo świata obrazuje zamieszczona tabelka.

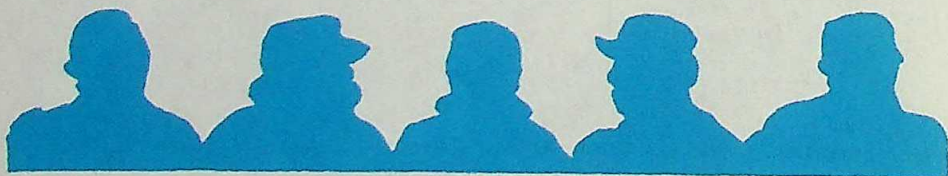

Galeria Gwiazd

Ivan MAUGER — Nowa Zelandia (ur. 4.10.1939 r. w Christchurch).

To niewątpliwie największa gwiazda wszechczasów. Sześciokrotny indywidualny mistrz świata. Tytuły zdobywał w latach: 1968, 69, 70, 72, 77 i 79. Jako jedyny dotychczas żużlowiec był mistrzem przez trzy kolejne lata. Startując łącznie w 15 finałach indywidualnych na klasycznym torze wywalczył również 3 medale srebrne (1971, 73 i 74) oraz brązowy w 1967 r. Trzykrotny złoty medalista z długiego toru (1971, 72 i 76). W latach 1969 i 70 wywalczył mistrzostwo świata w jeździe parami. W 1968, 71 i 72 występując w barwach Wielkiej Brytanii sięgnął po drużynowe mistrzostwo. Złoty medal zdobył również w 1979 roku wraz z drużyną Nowej Zelandii. Czterokrotnie (66, 70, 71 i 75) zwyciężał w finałach europejskich i cztery razy (68, 70, 71 i 72) zdobył mistrzostwo British League.

INDYWIDUALNE MISTRZOSTWA ŚWIATA NA ŻUŻLU

RUNDA WSTĘPNA NR 3

BYDGOSZCZ — 1989.04.22 — GODZ. 16.00

OSOBY OFICJALNE ZAWODÓW

STEWARD FIM	— Günter Sorber — RFN
SĘDZIA ZAWODÓW	— Włodzimierz Kowalski — Polska
KIEROWNIK ZAWODÓW	— Roman Siwiak — Polska
Z-ca kierownika zawodów	— Leszek Tillinger
Chronometraż	— Irena Nadolna
Asystent sędziego	— Henryk Kowalski
Podprowadzający	— Władysław Serkowski
Komisarz techniczny	— Leszek Bartnicki
Kontroler motocykli	— Andrzej Kulesza
Kierownik parku maszyn	— Jan Smaruj
Lekarz zawodów	— Rajmund Karczewski
Sekretarz zawodów	— Felicja Murzyn
Sprawozdawca	— Edmund Wójt
	— Janusz Strzelecki

Zawody przeprowadzane są zgodnie z Międzynarodowym Regulaminem Sportowym FIM

Licencja toru: 220
Długość toru: 374,40 m
Rekord toru: Ryszard Dołomisiewicz — GKS Polonia,
65,48 sek. — ustanowiony 1987.05.03

Opracowanie programu i projekt okładki: W. Ruhnke. Zdjęcia: W. Ruhnke, M. Wieczorkiewicz i archiwum. Opracowanie techniczne programu: B. Banachowicz

PUNKTACJA INDYWIDUALNA

— TOR A

— TOR B

— TOR C

— TOR D

WYŚCIG	Nr — ZAWODNIK	MIEJSCE
1	1	
	2 P. Seur	
	3	
	4	
2	5 R. Dołomisiewicz	
	7 Ron van Damm	
	6	
	8	
3	10 A. Kononc	
	11	
	9 R. Koval	
	12 V. Milik	
4	15 Zb. Krakowski	
	14 O. Kurguskin	
	16 P. Świst	
	13 J. Gomółski	
5	13 J. Gomółski	
	1	
	5 R. Dołomisiewicz	
	9 R. Koval	
6	14 O. Kurguskin	
	10 A. Kononc	
	2 P. Seur	
	6	
7	11	
	15 Zb. Krakowski	
	7 Ron van Damm	
	3	
8	4	
	8	
	12 V. Milik	
	16 P. Świst	
9	6	
	16 P. Świst	
	1	
	11	
10	12 V. Milik	
	5 R. Dołomisiewicz	
	15 Zb. Krakowski	
	2 P. Seur	

NR STARTOWY	NAZWISKO I IMIĘ	PAŃSTWO	WYŚCIGI/PUNKTY								SUMA PO 8 WYŚCIGACH	WYŚCIGI/PUNKTY				SUMA PO 12 WYŚCIGACH	WYŚCIGI/PUNKTY				SUMA PO 16 WYŚCIGACH	WYŚCIGI/PUNKTY				RAZEM	MIEJSCE
			1	2	3	4	5	6	7	8		9	10	11	12		13	14	15	16		17	18	19	20		
1				x	x	x		x	x	x			x	x	x			x	x	x			x	x	x		
2	Peter Seur	Holandia		x	x	x	x		x	x			x		x			x		x			x		x		
3				x	x	x	x	x					x	x		x		x		x			x	x		x	
4				x	x	x	x	x	x				x	x	x			x	x			x	x	x			
5	Ryszard Dołomisiewicz	Polska	x		x	x		x	x	x			x		x			x	x			x	x	x			
6			x		x	x	x		x	x			x	x	x			x	x	x			x	x		x	
7	Ron van Damm	Holandia	x		x	x	x	x		x			x	x	x			x	x	x			x		x	x	
8			x		x	x	x	x	x				x	x		x		x	x				x	x	x		
9	Ruslan Koval	ZSRR	x	x		x		x	x	x			x	x		x		x	x	x			x		x	x	
10	Arkadii Kononc	ZSRR	x	x		x	x		x	x			x	x	x			x	x				x	x	x		
11			x	x		x	x	x		x			x	x	x			x		x			x	x	x		
12	Vaclav Milik	CSRS	x	x		x	x	x	x				x		x			x	x	x			x	x		x	
13	Jacek Gomółski	Polska	x	x	x		x		x	x			x	x	x			x		x			x	x		x	
14	Oleg Kurguskin	ZSRR	x	x	x		x		x	x			x	x		x		x	x	x			x	x	x		
15	Zbigniew Krakowski	Polska	x	x	x		x	x		x			x		x			x	x	x				x	x	x	
16	Piotr Świst	Polska	x	x	x		x	x	x				x	x	x			x	x		x			x	x		
17	Krzysztof Okupski	Polska																									
18	Dariusz Baliński	Polska																									
CZAS WYŚCIGU																											
REZ. TORU																											
REZ. TORU																											

WYŚCIGI DODATKOWE

21	A	C			
	B	N			
	C	B			
	D	Z			

22	A	C			
	B	N			
	C	B			
	D	Z			

WYŚCIG	Nr — ZAWODNIK	MIEJSCE
11	8	
	9 R. Koval	
	3	
	14 O. Kurguskin	
12	13 J. Gomółski	
	4	
	10 A. Kononc	
	7 Ron van Damm	
13	7 Ron van Damm	
	12 V. Milik	
	14 O. Kurguskin	
	1	
14	2 P. Seur	
	13 J. Gomółski	
	8	
	11	
15	16 P. Świst	
	3	
	10 A. Kononc	
	5 R. Dołomisiewicz	
16	9 R. Koval	
	6	
	4	
	15 Zb. Krakowski	
17	1	
	8	
	15 Zb. Krakowski	
	10 A. Kononc	
18	9 R. Koval	
	2 P. Seur	
	7 Ron van Damm	
	16 P. Świst	
19	3	
	12 V. Milik	
	13 J. Gomółski	
	6	
20	5 R. Dołomisiewicz	
	14 O. Kurguskin	
	11	
	4	

Ove FUNDIN — Szwecja (ur. 23.05.1933 r. w Tranås)

Legendarny Ove — to druga co do ilości mistrzowskich tytułów gwiazda speedway'a. Podobnie jak Mauger zaliczył 15 finałów indywidualnych, a po najwyższy laur sięgał pięciokrotnie w latach: 1956, 60, 61, 63 i 67. Trzy razy zdobywał srebrny medal (1957, 58 i 59) i trzy razy brązowy (1962, 64 i 65). Sześciokrotnie wraz ze swoją drużyną narodową zdobył drużynowe mistrzostwo świata. 9 razy zdobywał indywidualne mistrzostwo Szwecji a 5 razy był mistrzem Europy (1956, 58, 59, 61 i 65). Posiada do dzisiaj niepokonany rekord — w finałach IMŚw. nieprzerwanie przez 10 lat (56—65) zajmował medalowe pozycje. Posiada pięciu synów. Urodzeni są oni kolejno w latach, w których zdobywał indywidualne tytuły. Jak sam powiedział po urodzeniu każdego syna sprawiał żonie prezent w postaci złotego medalu.

Barry BRIGGS — Nowa Zelandia (ur. 30.12.1934 r. w Christchurch)

To drugi wielki żuźlowiec z małej Nowej Zelandii. Czterokrotny indywidualny mistrz świata z lat: 1957, 58, 64 i 66. Wystąpił w 17 finałach indywidualnych. Posiada w swej kolekcji również trzy tytuły wicemistrzowskie (1962, 68 i 69) oraz trzy brązowe medale (1955, 59 i 63). W 1971 r. wraz z drużyną Wielkiej Brytanii wywalczył mistrzostwo świata w konkurencji zespołowej. Wielki „Briggo” miał swojego następcę w postaci bardzo dobrze zapowiadającego się syna Toniego. Niestety przykra kontuzja uniemożliwiła Toniemu kontynuowanie wspaniałej kariery ojca.

Ole OLSEN — Dania (ur. 16.11.1946 r. w Haderslev)

W żużlowym świecie zwany „profesorem speedway’a”. Zapoczątkował piękną kartę historii duńskiego żużla. Złoty medal indywidualnych mistrzostw świata zdobył trzy razy w latach 1971, 75 i 78. Raz był wicemistrzem (1981) i dwukrotnie zdobywał brązowy medal (1972 i 77). W 1979 r. wraz z H. Nielsenem wywalczył złoto w jeździe parami. W tej konkurencji zdobył jeszcze dwa tytuły wicemistrzowskie (73 i 76) oraz cztery brązowe medale (1975, 78, 80 i 82). Wraz z zespołem Danii czterokrotnie (78, 81, 82 i 83) zdobywał drużynowe mistrzostwo świata. Posiada ogromny wkład w rozwój sportu żużlowego w Danii. Zapoczątkował i rozpropagował tam mini speedway dla chłopców w wieku 10—12 lat, co przynosi wspaniałe rezultaty.

Erik GUNDERSEN — Dania (ur. 8.10.1959 r. w Esbjerg)

Aktualny mistrz świata. Posiada na swoim koncie łącznie trzy tytuły mistrzowskie (1984, 85 i 88), oraz srebrny medal wywalczony w 1987 roku. W latach 1985—88 zdobywał mistrzostwo świata w jeździe parami, a w 1984 r. wicemistrzostwo i brązowy medal w 1983 roku. Siedmiokrotny złoty medalista (1981, 83—88) w konkurencji drużynowej. Wychowanek i podopieczny Olsena. Reprezentuje nowy dynamiczny styl jazdy. W rywalizacji ze swym rodakiem Hanssem Nielsenem o indywidualne mistrzostwo świata prowadzi 3:2. Czy w tym roku powiększy bilans złotych medali?

Freddie WILLIAMS — Walia (ur. 12.03.1926 r. w Port Talbot)

To już stare dzieje. W finałach indywidualnych (w owych latach nie rozgrywano na żużlu innych konkurencji) startował 4 razy. Pierwszy swój tytuł mistrzowski wywalczył w 1950 roku, kiedy to debiutował w finale. W 1952 roku zdobył wicemistrzostwo świata a rok później był znowu najlepszym żużlowcem. Posiadał wielkie szanse na drugi tytuł, wicemistrza, gdyż w 1955 r. w finale uzyskał 12 punktów — tyle samo co R. Moore i B. Briggs. Niestety przegrał z nimi pojedynek barażowy i zajął ostatecznie 4 miejsce.

Jack YOUNG — Australia (ur. w 1923 r.)

Indywidualne mistrzostwo świata zdobywał dwa lata z rzędu tj. w 1951 i 52 roku. Łącznie w finałach występował sześciokrotnie. W 1954 roku był bliski zdobycia brązowego medalu zajmując 4 miejsce.

Ronnie MOORE — Nowa Zelandia (ur. 8.03.1933 r. w Hobart)

To trzeci „wielki” Nowozelandczyk, który zdobywał największe żużlowe laury dla swego kraju. W latach 1954 i 59 był indywidualnym mistrzem świata, a w 1955, 56 i 60 zdobywał srebrne medale. Łącznie w finałach indywidualnych wystąpił 14 razy. W 1970 r. wraz z I. Maugerem wywalczył mistrzostwo świata par, a w 1971 r. z drużyną Wielkiej Brytanii złoty medal w konkurencji drużynowej.

Peter CRAVEN — Anglia (ur. 21.06.1934 r. w Liverpool)

Dwukrotny indywidualny mistrz świata z lat 1955 i 1962. W 1957 i 60 zdobywał brązowe medale. W finałach startował 10 razy. W drużynowych mistrzostwach świata wraz z zespołem W. Brytanii zdobył dwa srebrne i dwa brązowe medale. Mały rudowłosy Anglik o wielkim sercu do walki. Niestety jesienią 1963 r. uległ śmiertelnemu wypadkowi na torze w Edynburgu.

Bruce PENHALL — USA (ur. 10.05.1957 r. w Anaheim — California)

Zwany „Słonecznym chłopcem”. Nawiązał do tradycji amerykańskich żużlowców z lat 30-tych. W 1981 i 82 roku zdobył indywidualne mistrzostwo świata i był bezspornie najlepszym żużlowcem w tym okresie. W 1981 r. wraz z B. Schwartzem wywalczył złoty medal w mistrzostwach świata par a w 1982 r. w konkurencji drużynowej. Startując w angielskim klubie Cradley Heath był liderem zespołu i ściągał na trybuny szerokie rzesze sympatyków. Wspaniała technika jazdy, opanowanie motocykla wprost do perfekcji. W bardzo szybkim tempie doszedł do szczytu sławy. W 1983 r. zakończył swą błyskotliwą karierę sportową i poświęcił się filmowi.

Hans NIELSEN — Dania (ur. 26.12.1959 r. — Brovst)

Tego żużlowca nie trzeba chyba przedstawiać. Mistrz świata z 1986 r. z Chorzowa. Powtórzył ten sukces w następnym roku podczas dwudniowego finału w Amsterdamie. Trzykrotnie (1984, 85 i 88) zdobywał srebrne medale. W konkurencji parowej wywalczył 4 tytuły mistrzowskie (1978, 86—88), raz był wicemistrzem (1984) 2 razy zdobył brązowy medal (1982 i 83). 8 razy sięgał po mistrzowski tytuł wraz z drużyną Danii (78, 81, 83—88) a w latach 1979 i 82 zdobywał srebrne medale. W żużlowym świecie zwany „smutny Hans”. Czy w tym roku uda mu się zdobyć trzeci tytuł? Rywalizacji z Erikiem Gundersenem trwa.

BYDGOSCY FINALIŚCI IMŚ

MIECZYŚLAW POŁUKARD

ur. 31.07.1930 r.

Jako pierwszy z polskich żuźlowców w 1959 roku awansował do finału IMŚ po zdobyciu brązowego medalu w finale europejskim w Göteborgu. W finale światowym na Wembley z 5 punktami zajął 12 miejsce. W 1960 roku dotarł również do finału światowego, lecz jako rezerwowy i w samym finale nie wystartował.

HENRYK GLÜCKLICH

ur. 22.01.1945 r.

W finałach IMŚ startował 3 razy. W 1969 roku wywalczył 5 pkt. i zajął 12 miejsce. W 1970 z dorobkiem 9 pkt. uplasował się na 5 pozycji. Po raz trzeci wywalczył awans w 1975 roku, lecz w finale punktów nie zdobył.

RYSZARD DOŁOMISIEWICZ

ur. 2.01.1966 r.

W finale IMŚ występował w 1986 roku w Chorzowie. Wywalczył 6 pkt. co dało 11 lokatę. W ubiegłym sezonie dobrze wystartował w eliminacjach lecz kontuzja wyeliminowała go z walki o finał.

FINA

Motor oil

do nabycia w PZM, Pewex, CPN

ZAKŁADY GRAFICZNE
im. Komisji Edukacji Narodowej
w Bydgoszczy